

## KOSTANJ POSEBNE SORTE

### Obnova:

Ta kostanj je bil poseben; rasel je zunaj mesta vendar so ga ljudje vseeno hodili občudovati, saj je bil čudo narave: brstel je, ko so drugi še otopievali od mraza; pred ostalimi je ozelenel, pred njimi je tudi zacvetel. Jeseni, ko se je bližal mraz ga to ni motilo, še vedno je njegovo zeleno listje veselo šušljalo v vetru, medtem ko so drugi omagovali nad mrazom. Za razliko od drugih je bil dosti boljši, pozimi zaspal je veselo, saj je vedel da naslednjo pomlad se bo znova prebudil še boljši, bolj vesel. Kdor je sedel pod »čaroben« kostanj je bil mlad, pozabil je na skrbi in tegobe, preprosto je užival. Vsak njegov list je bil znamenje ljubezni, moči ter dobrote.

Babici enooki Marjeti se je neke noči sanjalo o tem hrastu, kako zlat hrošč leze po »čudežnem« od korenin do vejice. Potem je bilo hroščev vedno več toliko, da je bilo listov skoraj premalo. Eden izmed hroščev je padel Marjeti v naročje, ter ji od strahu zlezel do nosu. Ko je Marjeta kihnila hrošča več ni bilo.

Sanje so Marjeto razburile zato je šla z motiko in rovnico do kostanja iskati odgovore na svoje sanje. Skopala je pol metra globoko jamo kjer je odkrila staro pokopališče, ter kričala, da so prišli vsi, še tisti za katere so že zdavnaj mislili da so umrli. Odkrili so, od kod ljubezen, moč ter mladost kostanja.

### Interpretacija:

Kostanj ki je rasel zunaj mesta so ljudje redno hodili občudovati ker je bil čudo narave. Ljudi vedno fascinira nekaj kar je neobičajno. To drevo je oddajalo posebno energijo bilo je močno, vedno se je upiralo ko so drugi omagovali. To drevo je čarobno, posebno, čudovito. Vsem je oddajalo dobro energijo, vsak ki je sedel pod njo se je počutil mladega-ker smo mladi ljudje brez skrbi, tegob. Vsak list ki je ozelenel na tem drevesu je predstavljal moč in mladost, vsaka rosa na listu pa ljubezen. Marjeto njene sanje nagovarjajo, naj najde odgovore na vprašanja ljudi, naj pojde in vidi od kod ljubezen moč in mladost drevesu. Menim, da hrošči predstavljajo prispodobo za umrle ljudi. Torej, ko Marjeti pade hrošč v naročje je sam, izgubljen, je najden, predstavlja spomin. Ko pa ona kihne ta spomin izgine, se izgubi v gmoti pozabe umrlih. Umrli ljudje naj bi dajali drevesu moč in mladost od umrlih ljudi seva ljubezen, energija, kar daje drevesu rast, posledično pa kostanj oddaja energijo ljudem, ki sede pod njega. »to bodo še cveteli kostanji« → s tem nam želi sporočiti, da se kostanj ne bo še tako hitro vdal, saj ima veliko energije, ki jo lahko črpa.